

[Wilhelm.]

gevaldig afstand mellem den politik, regeringen fører, og den politik, venstre ville have ført, og vi skal nok høre det senere også fra socialdemokratiets side, at der jo virkelig er tale om et alternativ.

Og derfor synes jeg, at det er værd at notere sig, at det er nuancer, der denne gang skiller, som det har været det tidligere. Det er to stykker politik, som er så identiske, at det kun er små bitte, bitte ting, der adskiller dem.

Hr. Anders Andersen har været så venlig at fortælle offentligheden, at sidste år gik det sådan, at venstre fik gennemført 20 af deres 22 krav til septemberforliget, og da sprang de på. Jeg vil vove at påstå, at det, der er resultatet nu, er, at venstre måske billedligt talt kun fik gennemført 19 af sine 22 krav i augustforliget 1976, og så sprang de af.

Der er selvfølgelig væsentlig forskel på det, der lægges frem nu, og det, der blev lagt frem i september sidste år. Men jeg mener, der er en klar linje i det, og den er ikke helt så enkel. Det vil være tilslørende bare at sige, at nu giver man skruen en ekstra tak. Vi sagde allerede sidste år, at man var nødt til, ikke primært af hensyn til lønarbejdernes blå øjne eller til beskæftigelsen, for overhovedet at spænde sikkerhedsnet ud under den indenlandske kapital at lave beskæftigelsesforanstaltninger, at udpumpe købekraft osv. osv. Vi skal ikke nægte, at det var væsentlige elementer i det, der skete sidste år. Vi var uenige i meget af det, der blev kaldt beskæftigelsespolitik, men det vil være tåbeligt at benægte, at beskæftigelsespolitikken spillede en helt, helt anden rolle i septemberforliget sidste år, end den spiller nu, og at der blev udpumpet købekraft i stor stil. Vi gav den karakteristisk, at det sammenholdt med overenskomstindgrebet i marts 1975 havde en indre logik, som sagde: ganske vist skal der udpumpes købekraft, men det må ikke være arbejdsgiverne, der skal betale den, og derfor strammede man på lønningerne og gjorde det på andre leder med skattelettelse, med så at sige forbrug på afbetaling.

Dengang var finansministeren stærkt forurettet, når vi sagde: men det er jo ikke beskæftigelsen, regeringen sætter i fokus. O. k., der er effekter i den retning også, men det er bivirkninger, som regeringen

selvfølgelig ikke er spor ked af, men det er ikke beskæftigelsen, der driver regeringen. Det er at lave sikkerhedsnet under afsættningen på hjemmemarkedet for at stabilisere den danske kapital, så længe den endnu ikke har bedre vilkår på eksporten. Vi forudsagde samtidig dengang, at denne regeringspolitik ville demonstrere, at det ikke var beskæftigelsen, der var i højsædet. I samme øjeblik dansk kapital havde bedre muligheder for at hente sine profitter på eksporten, ville vi få regningen for den købekraftudpumpning, der foregik sidste år.

Jeg finder, at det, der foreligger nu, er en bekræftelse af denne opfattelse. I dag skal man gøre vold på sig selv selv som socialdemokrat for at påstå, at det er beskæftigelsen, der er i fokus i det, man lægger frem her, det er strammingerne. Det er spilloen på ledigheden angivelig for at klare en betalingsbalance. Jeg tror godt, man ved, at det ikke er en rigtig argumentation, men med baggrunden, at nu er der endelig ikke udsigt til bedre beskæftigelse, som man forventede, men udsigt til, at dansk kapital i højere grad end tidligere under krisen kunne hente sine profitter på eksporten.

Nu skal vi atter høre om indkomstpolitikken, der skal „løse“ den danske kapitalismes krise. Men indkomstpolitikken er først og fremmest en lønpolitik rettet mod arbejderklassens levevilkår. Midlet er indgreb over for arbejdernes forhandlings- og aktionsret. Konkret skal der fastlægges rammer for lønudviklingen, og der skal foretages indgreb mod dyrtidsreguleringen, som hidtil har været det eneste nogenlunde værn mod reallønsudhulingen. Af disse grunde skal indkomstpolitikken selvfølgelig bekæmpes.

Bag indkomstpolitikken, eller som den rettere burde hedde: lønpolitikken, ligger myten om, at en sådan lønpolitik rent faktisk ville løse arbejdsløsheds- og betalingsbalanceproblemet på én gang. Det er nemlig lykkedes at skabe en myte om, at disse problemer for Danmarks vedkommende skyldes en særlig kraftig lønudvikling i de seneste år. I deres majrapport slog de såkaldte økonomiske vismænd hovedet på sømmet ved at anslå det danske lønforspring til 20 pct., og det tal blev selvfølgelig grebet med begærlighed af arbejdsgivere og de borgerlige partier. Siden da har Socialistiske Økonomer pillet dette tal i småstykker. Vismæn-